

Jos ensimmäiseen ja/tai toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

3. Onko kansallinen säännös (tässä Baden-Württembergin opetus- ja kulttuuriministeriön asetus vähintään kolmi-vuotisesta ammatillisesta korkeammasta koulutuksesta annettujen tutkintotodistusten tunnustamista koskevasta yleisestä järjestelmästä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 89/48/ETY saattamisesta osaksi kansallista oikeusjärjestystä) ristiriidassa vähintään kolmi-vuotisesta ammatillisesta korkeammasta koulutuksesta annettujen tutkintotodistusten tunnustamista koskevasta yleisestä järjestelmästä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 89/48/ETY ja direktiiviä 89/48/ETY täydentävästä ammatillisen koulutuksen tunnustamista koskevasta toisesta yleisestä järjestelmästä 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/51/ETY kanssa, kun sen mukaan jossakin toisessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa saadun tai tunnustetun opettajan pätevyuden tunnustaminen

- a) edellyttää poikkeuksetta vähintään kolmen vuoden korkeakouluopintoja,
- b) edellyttää, että pätevyys on saatu vähintään kahdessa sellaisessa oppiaineessa, joiden katsotaan kuuluvan tiettyyn opettajanvirkaan tai -toimeen Baden-Württembergissä?

Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

4. Onko direktiivin 89/48/ETY 1 artiklan a kohdan toista alakohtaa tulkittava siten, että aiemmin kaksi vuotta kestäneen Itävallassa suoritettun koulutuksen perusteella saatu Volksschullehrer-opettajan pätevyys on rinnastettavissa direktiivin 89/48/ETY 1 artiklan a kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettulla tutkintotodistuksella osoitettuun pätevyYTEEN, kun Itävallan toimivaltainen viranomainen vahvistaa, että kaksivuotisen koulutuksen jälkeen saatua opintotodistusta pidetään direktiivin 89/48/ETY 1 artiklan a kohdan toista alakohtaa sovellettaessa samanarvoisena kuin nykyään kolme vuotta kestävien opintojen seurauksena saatua tutkintotodistusta (opintotodistusta) ja että ensinmainittuun todistukseen liittyy Itävallassa Volksschullehrer-opettajan ammattiin pääsyn ja kyseisen ammatin harjoittamisen kannalta samat oikeudet kuin jälkimmäiseen todistukseen?

Jos toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

5. Onko direktiivin 92/51/ETY 3 artiklan toista kohtaa tulkittava opettajan ammattipätevyuden kannalta siten, että siinä edellytetty yli nelivuotisen keskiasteen jälkeisen koulutuksen suorittaminen tarkoittaa ainoastaan korkeakouluopintoja, vai lasketaanko yli nelivuotisen keskiasteen jälkeisen koulutuksen suorittamiseen myös opetus-harjoittelu?

6. Jos direktiivin 92/51/ETY 3 artiklan ensimmäistä kohtaa sovelletaan kaksivuotisten (korkeakoulu)opintojen jälkeen Itävallassa saatuun opettajan ammattipätevyYTEEN:

Jos direktiiviä 92/51/ETY ei ole pantu täytäntöön sen 17 artiklassa asetetussa määräajassa, syntyykö saman direktiivin 3 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdan perusteella oikeus vaatia jossain jäsenvaltiossa saavutetun opettajan ammattipätevyuden rinnastamista vastaavaan pätevyYTEEN vastaanottavassa valtiossa, ilman että vastaanottava valtio voi tätä ennen vaatia direktiivin 92/51/ETY 4 artiklan mukaisten korvaavien toimenpiteiden toteuttamista, jos edellytykset tälle ovat olemassa?

(1) EYVL L 19, 24.1.1989, s. 16.

(2) EYVL L 209, 24.7.1992, s. 25.

Euroopan yhteisöjen komission 27.3.2002 Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-113/02)

(2002/C 144/27)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 27.3.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asianmies on H. van Lier, jota avustavat asianajajat M. Van Der Woude ja R. Wezenbeek-Geuke.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Alankomaiden kuningaskunta ei ole noudattanut Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteen siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93⁽¹⁾ 7 artiklan 4 kohdan ja jätteistä 15 päivänä heinäkuuta 1975 annetun neuvoston direktiivin 75/442/ETY⁽²⁾ 1 artiklan e ja f alakohdan ja 7 artiklan 1 kohdan, sellaisina kuin ne ovat muutettuina 18.3.1991 annetulla neuvoston direktiivillä 91/156/ETY⁽³⁾, sekä EY 82 artiklan, luettuna yhdessä EY 86 artiklan kanssa, mukaisia velvoitteitaan

- velvoittaa Alankomaiden kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

luokiteltavan jätteen määrä lisääntyy ja että AVR Chemiele tarjotaan sen vuoksi poltettavaksi enemmän jätettä.

(1) EYVL 1993, L 30, s. 1.

(2) EYVL 1975, L 194, s. 39.

(3) EYVL 1991, L 78, s. 32.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Tapauksissa, joissa jätteistä voidaan hyödyntää Alankomaissa 20 prosenttia ja vastaanottavassa maassa jätteistä voidaan hyödyntää tätä pienempi osuus, vastustamisoikeutta käytetään järjestelmällisesti. Tällaista mahdollisuutta ei säädetä asetuksessa (ETY) N:o 259/93 eikä direktiivissä 75/442/ETY. Alankomaat käyttää Alankomaiden jätteenkäsittelykapasiteetilla saavutettavissa olevaa hyödyntämistä asetuksen (ETY) N:o 259/93 7 artiklan 4 kohdan viidennen luetelmakohdan soveltamiskäytännön subjektiivisena mittapuuna. Asetuksesta (ETY) N:o 259/93 ei mistään ilmene, että tämä olisi asetuksen tarkoitus tai tavoite. Asetuksen 7 artiklan 4 kohdan viidennessä luetelmakohdassa päinvastoin säädetään, että jäsenvaltioiden on tutkittava jokainen vientihakemus yksilöllisesti, jolloin kysymyksessä olevaa yksittäistä hake-
musta koskevat seikat on arvioitava objektiivisesti, toisinaan riippumatta omasta markkinatilanteesta.

- Alankomaat käyttää kriteerinä jätteen polttoarvoon ja klooripitoisuuteen liittyvää vaatimusta ja asettaa tämän perusteella rajan käsitteiden ”vaarallisten jätteiden hyödyntäminen käyttämällä niitä pääasiallisesti polttoaineina” ja ”vaarallisten jätteiden lopullinen huolehtiminen” välille. Kysymys siitä, onko jätettä pidettävä huolehdittavana vai hyödynnettävänä, riippuu asetuksen ja direktiivin säännösten mukaan kuitenkin ennen kaikkea tavasta, jolla jäte käsitellään. Tämä koskee erityisesti eron tekemistä direktiivin liitteessä II A olevassa D10 kohdassa tarkoitettua huolehdittavan jätteen ja direktiivin liitteessä II B olevassa R9 kohdassa tarkoitettua hyödynnettävän jätteen välillä. Sen vuoksi on käytettävä käsittelylaitokseen tai käyttöön liittyviä kriteereitä, eivätkä jätteeseen sisältyvien saasteiden tyyppi tai laatu sellaisenaan ole merkityksellisiä kriteereitä eron tekemiseksi huolehdittavan jätteen ja hyödynnettävän jätteen välillä.

- Komissio katsoo, että asiakirjan ”Meerjarenplan gevaarlijke afvalstoffen” (vaarallisia jätteitä koskeva monivuotinen suunnitelma) I osan 8.3 luvussa ja II osan 18 luvussa vuosiksi 1997–2007 annetut säännöt ovat ristiriidassa Alankomaille EY 86 artiklan mukaan kuuluvien velvoitteiden kanssa, koska näistä säännöistä seuraa, että AVR Chemien asemaa suojataan ja vahvistetaan kilpailevien ulkomaisten yritysten kustannuksella. Nämä määräykset nimittäin johtavat siihen, että huolehdittavaksi jätteen-

Oberlandesgericht Innsbruckin 25.3.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Erich Gasser Gesellschaft m.b.H. vastaan Firma MISAT s.r.l

(Asia C-116/02)

(2002/C 144/28)

Oberlandesgericht Innsbruck on pyytänyt 25.3.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 2.4.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Erich Gasser Gesellschaft m.b.H. vastaan Firma MISAT s.r.l seuraaviin kysymyksiin:

1. Voiko tuomioistuin, joka esittää ennakkoratkaisukysymyksiä yhteisöjen tuomioistuimelle, esittää nämä kysymykset tukeutuen asianosaisen väitteisiin (joita ei ole osoitettu vääriksi) – olipa nämä väitteet (yksityiskohtaisesti) riitautettu vai ei – vai onko kyseiset väitteet ratkaistava todistelumenettelyssä aineelliset tosiseikat huomioon ottaen (ja jos on, niin missä määrin)?
2. Voiko 27.9.1968 allekirjoitetun Brysselin yleissopimuksen 21 artiklan 1 kappaleessa tarkoitettu muu tuomioistuin, kuin se, jossa kanne on ensin nostettu, tutkia sen tuomioistuimen toimivallan, jossa kanne on ensin nostettu, sellaisessa tapauksessa, että ensiksi mainitulla tuomioistuimella on yksinomainen toimivalta Brysselin yleissopimuksen 17 artiklassa tarkoitettua oikeuspaikkalausekkeen perusteella, vai onko sen oikeuspaikkalausekkeesta huolimatta toimittava Brysselin yleissopimuksen 21 artiklassa määrättyllä tavalla?
3. Voiko se seikka, että oikeudenkäynnit pitkiä pitkiä sopimusvaltiossa (suurelta osin riippumatta asianosaisten toiminnasta) jopa siihen pisteeseen, että kyseinen pitkiä pitkiä saattaa vakavasti loukata asianosaisten etuja, aiheuttaa sen, että Brysselin yleissopimuksen 21 artiklassa tarkoitettua muun tuomioistuimen kuin sen, jossa kanne on ensin nostettu, ei ole toimittava kyseisessä artiklassa määrättyllä tavalla?